

Het verhaal van Moraad

Ik ben met huiselijk geweld opgegroeid. Jarenlang durfde ik mijn ware gezicht niet te laten zien. Voor iedere gelegenheid had ik een ander masker. Er was een constante woede in mij aanwezig. Ik was ervan overtuigd dat mijn jeugd mij ontnomen was.

Fragment van een kind, slachtoffer, pleger...

Het geluid van de voordeur die abrupt met de sleutel geopend werd deed mij als kind iedere keer bevriezen van angst. Hij is weer thuis. Er heerste iedere dag spanning bij ons. Op die specifieke dag lag de mate van mijn gespannenheid vergeleken met andere dagen een stuk hoger. Gesmeekt had ik het haar. Maar mijn moeder hield voet bij stuk. Ik moest het mijn vader zelf vertellen.

We hadden van dat wit met zwart geblokt zeil op de keukenvloer liggen- kan ik mij herinneren. Het was een kleine keuken met een oude geiser, en er stond altijd wel iets op het gasfornuis te pruttelen. Ondanks dat het er benauwend warm was bleef de deur naar de achtertuin vaak dicht. Ik voelde mij die dag bloednerveus. Langzaam maar zeker steeg het gesis van de hogedrukpan naar een onverdraaglijk schel gefluit.

Daar zou het op die dag niet bij blijven....

Meteen bij het geluid van zijn binnenkomst verkrampte mijn hele lichaam. Alles veranderde. Van behoorlijk alert (dat was nu eenmaal de norm) naar super-alert, van spelend naar onbeweeglijk stil, van leven naar overleven. Meestal liep hij via de tussendeur- vanuit de gang de huiskamer binnen. De route via de keuken werd zelden of nooit gebruikt. Instinctief stelde ik mij daarom tussen waar hij zat- en de keuken strategisch op (maar er was geen ontsnappen aan).

In werkelijkheid hing het zwaard van Damocles nu eenmaal boven mijn hoofd en daar zou het blijven ook. Ik moest het hem zelf gaan vertellen wat er die dag op school gebeurd was. Er was geen ontkomen aan.

Met mijn oren gespitst richting de huiskamer probeerde ik in te schatten wat hij aan het doen was. Net zoals iedereen was mijn vader overgeleverd aan zijn specifieke gewoontes waar hij over de jaren heen gewend aan was geraakt. Verstopt vanuit mijn denkbeeldige schuttersputje vlak naast de keuken hield ik hem scherp in de gaten. Het geluid van de televisie moest ieder moment aan gaan.

Leren mee om te gaan

Wat er toen is gebeurd kan ik niet veranderen. Wel heb ik geleerd er anders mee om te gaan. Als trainer en ervaringswerker binnen Moviera deel ik deze kennis met slachtoffers en ondersteun hen in het herstelproces.